

Sygn. akt III C 962/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Irma Lorenc
Protokolant:	Adrianna Szczodrowska

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2017 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Wojewódzkiemu Szpitalowi (...) w S.

o zapłatę

I. umarza postępowanie co do kwoty 10.422,79 zł (dziesięć tysięcy czterysta dwadzieścia dwa złote siedemdziesiąt dziewięć groszy);

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. na rzecz pozwanego (...) Wojewódzkiego Szpitala (...) w S. kwotę 3.617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt III C 962/17

UZASADNIENIE

wyroku w postępowaniu zwykłym

Pozwem z dnia 31 marca 2017 r. powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. zażądał zasądzenia od pozwanego (...) Wojewódzkiego Szpitala (...) w S. kwoty 10.731,32 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty i kosztami postępowania wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, że powód dostarczył poprzednikowi prawnemu pozwanego zamówiony towar, za który nie otrzymał zapłaty w terminie wymagalności. Powód wskazał, że na wartość przedmiotu sporułożyło się skapitalizowane na dzień złożenia pozwu roszczenie z tytułu zapłaty w kwocie 10.569,32 zł oraz kwota 162 zł tytułem rekompensaty za koszty odzyskania należności na podstawie art. 10 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych.

W sprzeciwie od wydanego w niniejszej sprawie nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania ewentualnie – nieobciążanie go kosztami procesu na podstawie art.

102 k.p.c. Pozwany zaprzeczył wszelkim, wyraźnie nieprzyznanym twierdzeniom strony przeciwnej, kwestionując jej roszczenie co do zasady i wysokości. Pozwany wskazał, że w terminie umownym dokonał zapłaty należności dochodzonej pozwem – 27 czerwca 2017 r. wpłacił 10.422,79 zł. Pozwany przywołał ponadto okoliczności dotyczące sytuacji finansowej jego poprzednika prawnego i działania powoda przy dochodzeniu roszczeń wobec pozwanego celem poparcia swego ewentualnego wniosku w zakresie kosztów postępowania.

W piśmie procesowym z dnia 14 listopada 2017 r. powód cofnął pozew ze zrzeczeniem się roszczenia co do kwoty 10.422,79 zł zapłaconej po wytoczeniu powództwa i wniósł o zasądzenie kwoty 146,53 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty oraz odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 10.422,79 zł od dnia 1 kwietnia 2017 r. do dnia 27 czerwca 2017 r. wraz z kwotą 162 zł tytułem rekompensaty za koszty odzyskania należności na podstawie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, nadto - kosztami procesu. Powód wywodził, że poprzez zapłatę kwoty 10.422,79 zł pozwany uznał roszczenie co do zasady i wysokości, ponadto nie kwestionował nigdy spełnienia świadczenia, otrzymania faktury oraz daty wymagalności roszczenia. Powód podkreślił, że zawarta przez strony umowa podlega rygorom ustawy o zamówieniach publicznych, toteż przed rozpoczęciem postępowania w trybie ustawy o zamówieniach publicznych, pozwany winien zabezpieczyć w budżecie środki finansowe na realizację zamówienia, przywołując nadto kolejne argumenty przeciwko zastosowaniu w niniejszej sprawie art. 102 k.p.c.

Na rozprawie w dniu 13 grudnia 2017 r. pozwany podtrzymał zarzut niewykazania przez powoda wymagalności roszczenia, wskazując, że nawet gdyby przyjąć, że umowa, którą przedstawił powód odnosi się do przedłożonych faktur, to na tej podstawie nie można przyjąć, że w dacie zapłaty należności termin jej wymagalności już minął, zwracając uwagę na treść § 7 ust. 3 umowy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. zawarł w dniu 20 stycznia 2016 r. ze Szpitalem (...) im. prof. A. S. w S. umowę nr (...)/sprz. jedn. (...) w wyniku przeprowadzonego postępowania o zamówienie publiczne. W umowie tej powód zobowiązał się dostarczyć Szpitalowi wyroby medyczne zgodnie z oferta przetargową. Zgodnie z § 7 ust. 2 umowy zapłata za dostarczone wyroby medyczne nastąpić miała przelewem na konto powoda wskazane w prawidłowo wystawionej fakturze VAT w terminie 60 dni od dnia prawidłowo zrealizowanej dostawy potwierdzonej przez przedstawicieli stron protokołem zdawczo – odbiorczym i dostarczenia prawidłowo wystawionej faktury VAT, sporządzonej w oparciu o ceny jednostkowe z oferty przetargowej za każdorazową dostawę. Stosownie do § 7 ust. 3 umowy powód zobowiązany był umieścić na fakturze dane dotyczące umowy i jej przedmiotu, tj. numer umowy, datę podpisania umowy, numer zamówienia oraz nazwę produktu/produktów, która powinna odpowiadać nazwie określonej w niniejszej umowie – pod rygorem opóźnienia płatności.

dowód:

- umowa k. 73-76

Powód wystawił Szpitalowi następujące faktury VAT:

- nr 142/12/16/ (...) w dniu 6 grudnia 2016 r. na kwotę 162 zł z tytułu sprzedaży wg zamówienia nr (...) z dnia 2 grudnia 2016 r. z terminem płatności 4 lutego 2017 r.,

- nr 219/12/16/ (...) w dniu 7 grudnia 2016 r. na kwotę 3.927,67 zł z tytułu sprzedaży towarów wg zamówienia nr (...) z terminem płatności 5 lutego 2016 r.,

- nr 220/12/16/ (...) w dniu 7 grudnia 2016 r. na kwotę 3.363,12 zł z tytułu sprzedaży towarów wg zamówienia nr (...) z dnia 5 grudnia 2016 r. z terminem płatności 5 lutego 2017 r.

Suma należności z ww. faktur wyniosła 10.422,79 zł.

dowody:

- faktury VAT k. 16-19

Zobowiązania ww. Szpitala przejął pozwany (...) Wojewódzki Szpital (...) w S.. W dniu 20 marca 2017 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty łącznie 34.035,74 zł obejmującej m.in. należności z powyższych faktur.

okoliczności niesporne, a nadto dowody:

- wezwanie do zapłaty k. 20

- potwierdzenie nadania k. 21

Pozwany uregulował kwoty objęte przywołanymi fakturami w dniu 27 czerwca 2017 r.

dowód:

- potwierdzenia przelewów k. 54-57

Sąd zważył, co następuje:

Ostatecznie - w piśmie procesowym z dnia 14 listopada 2017 r. - powód domagał się zasądzenia od pozwanego, będącego następcą prawnym Szpitala (...) im. prof. A. S. w S., kwoty 146,53 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty oraz odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 10.422,79 zł od dnia 1 kwietnia 2017 r. do dnia 27 czerwca 2017 r. wraz z kwotą 162 zł tytułem rekompensaty za koszty odzyskania należności na podstawie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, nadto – kosztów procesu. Powód cofnął bowiem pozew, zrzekając się roszczenia, co do pierwotnie objętej nim kwoty 10.422,79 zł spłaconej po wniesieniu pozwu, tj. w dniu 27 czerwca 2017 r.

Zgodnie z treścią art. 355 § 1 k.p.c. sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie postanowienia stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Pozew natomiast może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku (art. 203 § 1 k.p.c.). Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa, co wynika z art. 203 § 4 k.p.c.

Mając na uwadze to, że pozew w niniejszej sprawie został cofnięty wraz ze zrzeczeniem się roszczenia, w związku z czym zgoda pozwanego na taką czynność procesową nie była wymagana. Sąd nie znalazł podstaw do uznania tej czynności za niedopuszczalną w świetle art. 203 § 4 k.p.c., z tych przyczyn umorzył w punkcie I wyroku postępowanie co do ww. kwoty na podstawie art. 355 § 1 k.p.c.

W pozostałym zakresie powództwo nie mogło jednak zostać uwzględnione.

Podstawy żądania zasądzenia objętej pierwotnie pozwem kwoty 10.422,79 zł stanowiącej sumę należności wynikających z faktur VAT dołączonych do pozwu należało upatrywać w art. 535 k.c. Powód, po ograniczeniu powództwa, domagał się zapłaty skapitalizowanych na kwotę 146,53 zł odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od należności składających się na kwotę 10.422,79 zł za okres od dnia następnego po terminie płatności wynikającym z faktur VAT dołączonych do pozwu do dnia 31 marca 2017 r., a także dalszych odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 1 kwietnia 2017 r., nadto - odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 10.422,79 zł od dnia 1 kwietnia 2017 r. do dnia 27 czerwca 2017 r. oraz 162 zł – tytułem rekompensaty za koszty odzyskania należności .

W przedmiotowej sprawie ostatecznie nie było sporne, że pomiędzy powodem i poprzednikiem prawnym pozwanego została zawarta umowa – w trybie ustawy o zamówieniach publicznych - w wykonaniu której powód dostarczył Szpitalowi (...) im. prof. A. S. w S. towary objęte fakturami VAT dołączonymi do pozwu, jak również, że łącznie z tytułu ich ceny Szpital miał zapłacić powodowi 10.422,79 zł, a także, że pozwany dokonał zapłaty tej kwoty 27 czerwca 2017 r. Sporne natomiast pozostało, czy umowa z dnia 20 stycznia 2016 r., którą powód załączył do pisma procesowego z dnia 14 listopada 2017 r. była tą, która stanowiła podstawę roszczeń dochodzonych w tym postępowaniu – okoliczność tą bowiem pozwany kwestionował podczas rozprawy. Jak słusznie podniósł pozwany brak jest podstaw do uznania, by faktury dołączone do pozwu zostały wystawione w wykonaniu tejże umowy. Faktury te nie zawierają żadnej wzmianki, z której wynikałby ich związek z ową umową. Gdyby przedłożona umowa stanowiła podstawę wystawienia tych faktur, to zgodnie z jej § 7 ust. 3, powód zobowiązany był umieścić na fakturach dane dotyczące umowy i jej przedmiotu, tj. numer umowy, datę podpisania umowy, numer zamówienia oraz nazwę produktu/produktów, która powinna odpowiadać nazwie określonej w umowie – tymczasem faktury te wprawdzie zawierają numery zamówień, a także nazwy produktów, to nie zawierają numeru umowy, czy daty jej podpisania, w oparciu o które to dane można byłoby te dokumenty powiązać. Gdyby nawet przyjąć, że to w wykonaniu tej właśnie umowy wystawiono faktury, to w myśl jej § 7 ust. 2 zapłata za dostarczone wyroby medyczne winna była nastąpić przelewem na konto powoda wskazane w prawidłowo wystawionej fakturze VAT w terminie 60 dni od dnia prawidłowo zrealizowanej dostawy potwierdzonej przez przedstawicieli stron protokołem zdawczo – odbiorczym i dostarczenia prawidłowo wystawionej faktury VAT, sporządzonej w oparciu o ceny jednostkowe z oferty przetargowej za każdorazową dostawę – pod rygorem opóźnienia płatności. Powód nie wykazał, by wskazane w umowie okoliczności warunkujące obowiązek zapłaty za dostarczone towary, zostały spełnione.

To umowa, a nie faktury, czy wezwanie do zapłaty, stanowiła źródło wzajemnych obowiązków i praw jej stron, w tym w zakresie terminu zapłaty ceny - zgodnie z art. 8 ust. 2 ustawy z 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (t.j. Dz.U. z 2016 roku, poz. 684), która bezspornie znajdowała zastosowanie do transakcji zawartej pomiędzy powodem a poprzednikiem prawnym pozwanego, termin zapłaty określony w umowie nie może przekraczać 60 dni, liczonych od dnia doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku, potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi, chyba że strony w umowie wyraźnie ustalą inaczej i pod warunkiem że ustalenie to nie jest rażąco nieuczciwe wobec wierzyciela. Wskazać również należy, iż zgodnie z treścią art. 8 ust. 1 ustawy z 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (t.j. Dz.U. z 2016 roku, poz. 684) w transakcjach handlowych, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny, wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki: wierzyciel spełnił swoje świadczenie i nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie.

Zważyć przy tym należy, iż z art. 4 a tejże ustawy wprost wynika, że do transakcji handlowych nie stosuje się przepisu art. 481 § 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2014 r. poz. 121, z późn. zm.), a zatem powodowi w ogóle nie przysługiwało uprawnienie do żądania odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie przewidzianych w tymże przepisie. Z tych chociażby już przyczyn roszczenie dotyczące tychże odsetek – zarówno skapitalizowanych, jak i nie, nie mogło zostać uwzględnione.

Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia roszczenia z tytułu rekompensaty za koszty odzyskania należności, albowiem zgodnie z treścią art. 10 ust. 1 cyt. wyżej ustawy wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o których mowa w art. 8 ust. 1 tej ustawy, przysługuje od dłużnika, bez wezwania, równowartość kwoty 40 euro przeliczonej na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, stanowiącej rekompensatę za koszty odzyskiwania należności.

Skoro powód nie udowodnił, że pozwany pozostawał w opóźnieniu w spełnieniu świadczenia, to tym samym nie wykazał, by przysługiwało mu roszczenie o rekompensatę za koszty odzyskiwania należności.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd powództwo oddalił, o czym orzekł jak w pkt II sentencji.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., przyjmując, że powód przegrał proces w całości, w tym także w tej części, w której powód cofnął powództwo, albowiem nie wykazał on, że przyczyną jego cofnięcia było zaspokojenie po jego wniesieniu części roszczenia, które było wymagalne na dzień wniesienia pozwu. Na koszty procesu poniesione przez pozwanego złożyły się koszty zastępstwa procesowego – 3.600 oraz opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa -17 zł. O obowiązku ich zwrotu przez powoda orzeczono w pkt III sentencji.